

ІЗ 25-ЛІТТЯМ ТЕБЕ, ШКОЛО!

До Квасилівського НВК «школа-ліцей» сьогодні поспішають не тільки вчителі, учні та їхні батьки. Сьогодні, як і 25 років тому, поспішають до стін альма-матер усі ті, хто був причетний до її спорудження, відкриття — всі квасилівці.

На 25-річний ювілей Квасилівського НВК «школа-ліцей» були запрошені вчителі-ветерани. Школа пам'ятає і любить педагогів, що віддали свій час і душевні сили підрастаючому поколінню.

Це була не просто зустріч, це було свято, наповнене спогадами, радістю, теплотою, любов'ю. Машиновий передзвін прожитих років у школі звучав не лише в пам'яті, а й у серці кожного ветерана. Несподіваною приємністю було те, що вчителі-пенсіонери змогли побачити світліни при відкритті шкільного музею «Криниця пам'яті». Кожне фото нагадало їм про прекрасні шкільні роки, про їхню творчу працю, про друзів, колег, колишніх вихованців. Разом із ветеранами педагогічної праці була і вчитель української мови та літератури **Г.М. Солонінко**, яка поділилася своїми враженнями.

Ідея створення нового музею влекалась ніколи діючим директором уже давно. Але ювілей став стимулом до швидкого втілення її у життя. Надійним плечем **Сірі Вікторівні Людвік** у здійсненні цього задуму були вчителі історії **О.Я. Оксенчук** та української мови і літератури **Л.Г. Чиж**. І саме у день ювілею три важливі людини в історії школи: **З.В. Людвік**, **В.К. Процюк**, **А.С. Кочмар** - переробили чергову сторінку і дали право

дівництво: кожен цех заводу «Рівнесільмаш», комунального обслуговування, кожен житель селища мали доручення. І виконували його з азартом. Слів «не можу», «не хочу» не було. До 1 вересня 1985 року школа мала розпочати свою роботу. Всі бажали учнівському колективу з гідністю нести звання «Квасилівський школяр».

А учасники святкового концерту — випускники школи: **Ю.Буткевич**, **О.Ковальчук**, **Д.Гаврилюк**, **А.Яремчук** - тишили присутніх своїм співом, танцями та гумористичними номерами. Підготували святкову ювілейну програму **Н.Д. Берчак** — заступник директора з виховної роботи та **О.С. Моторна** — вчитель музики.

Швидко промайнув час. Завершився концерт. Та не завершилися спогади. Ще довго коридорами, які завдяки естетичному смаку **Євгенії Мінаварової** — заступника директора з господарської частини — мали чудовий вигляд, прогулювалися гості, спілкувалися, згадували свою молодість. А біля виходу на всіх чекав «учень-фоторепортер», ровесник школи, який 25 років тому маленьким хлопчиком прийшов вперше до навчального закладу — **Дмитро Сидор**. Він чекав зі своїм фотоапаратом, щоб зробити загальне фото на пам'ять.

Ювілей... А ось для кореспондента газети «Шкільний вісник» це не просто свято, це чергова нагода поспілкуватися з гостями. І першим таким співрозмовником, звісно ж, був **В.К. Процюк** - перший директор Квасилівської середньої школи. Розмову з ним вела **Я. Темчик**.

тісної співпраці вчитель — учень. Зі святом вас згадає **А.С. Кочмар** — колишній директор заводу «Рівнесільмаш». Розмову з ним вела **Вікторія Вернок**.

— Згадайте і розкажіть, як розпочалося будівництво нашої школи? Хто був ініціатором спорудження нового приміщення?

— Якщо я не помилюся, то до 1985 року в Квасиліві була стара школа біля церкви. У 6 кімнатах вчилася приблизно 300 учнів. Назавалися у три зміни. Просто час вимагав змін: селище росло, зводились новобудови, де жили працівники великого заводу «Рівнесільмаш». Виникла потреба будувати нову школу на 1178 місць. Виділили місто і закипіла робота. Будували школу всією громадою. Хочу сказати, цей заклад у гарних руках — так тримати!

До **Миколи Пирчунди** - начальника управління праці та соціального захисту населення районної державної адміністрації, а в 1985 році Квасилівського селищного голови, **Анастасія Харковець** звернулася з проханням розповісти про його особистий внесок у будівництво школи. На що **Микола Петрович** жартома відповів:

— Як всі квасилівці виконували свої працевобов'язки, а після трудового дня разом із жителями селища працювали

всім бажаючим переступити поріг «Криниці пам'яті». Гості, які відвідали музей, були у захваті. Адже музейна кімната складається з двох частин-розділів: етнографічного та історії школи. Досконало підготовлені діти-екскурсоводи: **Юлія Мороз** та **Грина Лісевич** гарно розповідали як про історію школи, так і про те, чим зараз живе вчительський та учнівський колективи. В музеї з репетом розглядали фотографії і вчителі-ветерани: **І.С. Слонець, В.І. Голуб, С.Ф. Стрельчук, В.Й. Павлюк, Г.Х. Степанюк, Г.П. Ногачевська, Л.С. Бабій, Г.Ф. Цивільська, Г.А. Іващук, А.М. Демедюк, М.В. Диб'як, Б.Л. Діденко**. Згадували свій внесок у будівництво та відкриття школи і **А.С. Кочмар, В.Т. Петрук, М.П. Паридуда, В.К. Процюк**. Усі з музею виходили схвильовані й піднесені.

А актовий зал, ушент наповнений гостями, чекав початку святкового концерту. Останні клопоти, і ведучі **М.В. Ковальчук** та **Максим Кузьмич** розпочинають дійство. Ошатно вбрана сцена, яку ретельно готували вчителі **О.В. Єрчик** та **Л.І. Васильєва**, приймає всіх тих, хто щиро вболівав і вболіває за школу. Перше слово нині діючому директору **В.В. Людвік**. Вона впевнено, але з трепетом у голосі оголошує концерт із нагоди ювілею відкриття. А слідом на сцені сивочолі гості: **А.С. Кочмар, В.Т. Петрук, М.П. Паридуда, В.К. Процюк, В.І. Голуб, В.В. Пісак, І.С. Слонець** - гортають «Книгу пам'яті». Вони розповідали про свою роль, своє місце під час спорудження новобудови. Але червоною стрічкою крізь кожен виступ проходили слова, що це було загальнонародне бу-

— *Чи щемить у Вас серце, коли ви переступаєте поріг свого дитинства?*

— Звичайно, ніяка людина не може бути байдужою до того, що вона започаткувала. Адже все починалося з фундаменту. І вересня 1985 року стало святом не тільки для школи, а й для всього селища та району. Хоч і пройшло 25 років, проте пам'ятаю все до дрібниць дуже добре. Тому з певним щемом прийшов сьогодні на свято.

— *Що б ви хотіли побажати педагогічному колективу, учнівському та всім працівникам школи?*

— Бажаю злагоди між людьми, яка є запорукою всіх успіхів та хороших справ. Звичайно, здоров'я всім, взаєморозуміння. Лише завдяки співпраці батьків, учителів і учнів, діти зможуть забезпечити собі цікаве життя у стінах школи.

Розмову з **Миколою Жильчуком** - заступником голови районної державної адміністрації - веде **Вікторія Вернюк**:

— *Ви завжди були жаданим гостем нашої школи. Адже особисто Ви, обіймаючи посади і селищного голови, і керівника ПП «Житловик», зробили великий внесок для оновлення школи. Що хочете побажати в день ювілею?*

— Я бажаю, щоб школа ставала все кращою і кращою з кожним роком. І я буду допомагати в цьому.

Дмитра Крета - Квасилівського селищного голову зустріла **Вікторія Вернюк** за уважним переглядом спортивного стенду:

— *А що Вам би хотілося побажати з нагоди свята?*

— Приємно, що десять нинішніх працівників-педагогів закладали перші підвалини цієї школи. Тож, перш за все, зичу здоров'я, творчих успіхів,

на будівництві. Ніяка робота нас не оминула.

— *Не могли наші кореспонденти обминути і кабінет Євгенія Мінаварової — заступника директора з господарської частини. Розмову веде Анна Опанасюк.*

— *Євгеніє Григорівно, а що Ви можете сказати про святкування, про свій внесок у розвиток школи?*

— Кожна людина за своє життя повинна побудувати будинок. Повинна, але ще є і обов'язок. Про один будинок в селі Квасилів мріяла не одна людина, не одна сім'я, а все населення. Цей будинок — школа. Бо і тато, й мама — ведуть за руку і вересня своє дитя в Країну Знань. Бо і блубуся, і дідуся виплядають і зустрічають своїх онуків зі школи. Школа — це будинок усіх жителів. Дуже давно про несе приміщення мріяли люди, чекали. І ось вона з'явилася. Це був подарунок від держави всім. І вересня ми святкували день народження школи. Це мало, але водночас і багато, бо за 25 років зроблено чимало. Влітку ми сподіюємо все: фарбуємо стіни, ремонтуємо, садимо квіти. Завдяки працюючим руками дирекції, батьків, учителів, технічному персоналу наша школа має красивий, привабливий вигляд не тільки всередині, а й іззовні. Ось тільки б «шубу» їй поінняти, а то багато плиток від давності облетіло. Школа стала моюю другою домівкою. Тому із трепетом вболіваю за її майбутнє. Зі святою тебе, альма-матер.

Алла ФЕДИТНИК,
учитель української мови і літератури
Квасилівського НЕК
«Школа-лицей»